

Arrest

**nr. 44 474 van 31 mei 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister belast met Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2010 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 26 januari 2010 tot weigering van de afgifte van een visum voor kort verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 november 2009 dient verzoekster, via de Belgische ambassade te Islamabad een visumaanvraag in. Zij wenst samen met haar minderjarige zoon naar België te komen voor een kort verblijf.

Op 23 december 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de afgifte van het visum wordt geweigerd. Verzoekster dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor haarzelf en bij afzonderlijk verzoekschrift voor haar zoon. Bij arresten nrs. 39 800 en 39 799 op 5 maart 2010 worden de beroepen zonder voorwerp verklaard omdat de beslissingen werden ingetrokken door de verwerende partij.

Op 26 januari 2010 neemt de gemachtigde van de minister twee nieuwe beslissingen over dezelfde aanvraag. Deze beslissingen zijn aan verzoekster ter kennis gebracht op 23 februari 2010.

“Wettelijke referenties: Beslissing genomen conform artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van verordening 562/2006/EG

- Betrokkene heeft onvoldoende bewijzen voorgelegd die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven; betrokkene beschikt niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst, of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd of hij/zij in staat is deze middelen rechtmatig te verwerven.

- Band met de invitant wordt niet aangetoond.

Betrokkene toont niet op afdoende wijze aan wat de relatie is met de invitant noch is er enig bewijs van regelmatige contacten tussen beiden.

- Ontbreken toelating van de ouder(s) of wettelijke voogd

Het voorgelegde attest waarin toestemming wordt gegeven aan moeder en kind om naar België te reizen bewijst niet op afdoende wijze dat de echtgenoot zijn toestemming gaf aan de aanvrager om met hun minderjarig kind Q. S. naar het buitenland te reizen. De naam van het kind wordt niet vermeld in het document. Het document werd niet gelegaliseerd, de handtekening werd niet gewettigd. Tot slot ontbreekt het aan een identiteitsdocument op naam van de vader/echtgenoot ter verificatie van de handtekening geplaatst onder het voorgelegde document.

- Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.

Het voorgelegde arbeidscontract en de werknemersbadge op naam van de echtgenoot van de aanvrager bewijzen niet op afdoende wijze dat de aanvrager zelf over voldoende persoonlijke en regelmatige inkomsten beschikt. Bovendien worden er geen loonfiches noch bankrekeninguittreksels voorgelegd als bewijs dat de aangehaalde inkomsten daadwerkelijk op regelmatige basis verworven worden en dat er zodoende financiële middelen zijn die ook effectief transfereerbaar zijn naar België.”

De bestreden beslissing ten aanzien van de minderjarige zoon van verzoekster bevat dezelfde motieven als de beslissing gericht tot verzoekster.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de substantiële vormvereisten, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en machtsoverschrijding.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Verzoeker merkt echter op dat de motieven waarop de beslissing gesteund is niet ondertekend zijn.

Verzoeker ziet echter enkel en alleen dat V.J. attaché, blijkbaar de motieven heeft neergeschreven doch het kan niet achterhaald worden of zij dat werkelijk heeft gedaan.

Omdat de handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van een dergelijke beslissing niet voorkomt op de beslissing is dit:

1: een schending van substantiële vormvereiste

Doordat de motieven van de beslissing waarop de weigering tot afgifte van het visum zijn gesteund niet ondertekend zijn kan verzoeker niet achterhalen of V.J. wel degelijk deze motie en heeft neergeschreven.

De handtekening definieert zich echter als een handgeschreven kenteken door dewelke de ondertekenaar op gebruikelijk wijze zijn identiteit aan derden toont. De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van zijn auteur.

De handtekening van de auteur van een administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaand is. Het gaat hier dus wel degelijk om een substantiële vormvereiste. Namelijk de onmogelijkheid tot identificatie van de auteur van deze administratieve rechtshandeling.

De beslissing is der halve nietig wegens het gebrek van een substantiële vormvereiste met name het gebrek aan een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van een dergelijke beslissing.

De administratieve beslissing is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig.

2: machtsoverschrijding

Verzoeker dient te kunnen nagaan of de ambtenaar wel degelijk bevoegd is tot het opmaken van de motieven die aanleiding geven tot de afgifte van het visum.

Verzoeker stelt echter vast dat de ambtenaar als auteur niet gekend is gezien deze beslissing niet ondertekend is.

Het is alleen een bevoegde ambtenaar die de beslissing kan opmaken. Verzoeker weet dus niet wie er ondertekend heeft. Dit is aldus een vorm van machtsoverschrijding.

De administratieve beslissing is dus behept met machtsoverschrijding en is dus nietig.

3: Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer, zorgvuldigheid

Het beginsel van behoorlijk beheer legt aan de administratie te verplichting op zijn beslissing op een zorgvuldige wijze en correcte wijze voor te bereiden en de beslissen.

Het is duidelijk dat dit in casu niet gebeurd is. Mocht de administratie in casu op een zorgvuldige wijze te werk zijn geweest, met de nauwkeurigheid die van de administratie zou mogen worden verwacht zou de auteur van de beslissing deze ondertekend hebben.

Gezien de beslissing niet ondertekend is wil dit zeggen dat de administratie niet met de nodige omzichtigheid en zorgvuldigheid is gemaakt.

De beslissing is aldus behept met een schending van het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2 In de repliekmemoire verwijst verzoekster integraal naar het inleidend verzoekschrift.

2.3 Daargelaten de vraag of een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de beslissing een substantiële vormvoorwaarde is, merkt de Raad vooreerst op dat de miskennis van een vormvoorschrift niet automatisch moet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zulks moet enkel het geval zijn wanneer verzoekster aantoont dat die miskennis haar benadeeld heeft (RvS 26 september 2005, nr. 149.347). Het feit dat een beslissing gebrekkig is gesteld, is op zich geen reden om aan te nemen dat er sprake is van machtsoverschrijding of van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling waarvan de geldigheid aldus niet kan worden aangetast door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon.

Artikel 2, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde maatregelen."

De Raad merkt op dat de bestreden beslissingen de vermelding bevatten "aangemaakt door: J.V." en "gevalideerd door J.V. attaché". Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de motivering van de beslissingen zoals deze zijn overgemaakt aan de Belgische Ambassade de volgende vermelding bevatten "FEDERALE OVERHEIDSDIENST BINNENLANDSE ZAKEN DIENST VREEMDELINGENZAKEN" en "Voor de Minister: J.V. Attaché". Uit de stukken van het dossier en de beslissingen blijkt aldus duidelijk dat de beslissingen zijn genomen door de gemachtigde van de minister aangezien de naam en de functie van de persoon is vermeld die de beslissingen heeft genomen in naam van de minister. Verzoekster kan niet worden gevolgd dat het louter door het ontbreken van de handtekening niet duidelijk is door wie de beslissingen werden genomen. De bestreden beslissingen werden duidelijk genomen door attaché J.V., als gemachtigde van de minister. Het feit dat attaché J.V. tewerkgesteld is bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt niet betwist, bijgevolg kan worden vastgesteld dat J.V. als gemachtigde van de minister de beslissing heeft genomen en hiertoe bevoegd was. Verzoekster heeft aldus duidelijk kunnen nagaan of de beslissingen zijn genomen door de bevoegde overheid. In de mate verzoekster zou betwisten dat de persoon vermeld op de bestreden beslissingen als gemachtigde van de minister ook wel degelijk de beslissingen heeft genomen, wijst de Raad erop dat verzoekster hiervoor beroep kan doen op de procedure 'valsheid in geschrifte' en de zaak kan vorderen voor de bevoegde rechtbank.

De Raad stelt vast dat de miskenning van een handgeschreven ondertekening verzoekster geen nadeel heeft berokkend waardoor er geen aanleiding is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen en de kennelijke beoordelingsfout.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de toepasselijke rechtsregels maar ook de op die feiten. Deze feiten dienen correct geïnterpreteerd te worden. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd waardoor de administratie een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling weliswaar draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen, doch dat er eveneens moet nagegaan worden of de administratieve rechtshandeling rationeel te verantwoorden is - quod non.

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing.

Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker niet correct te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve, niet afdoende motiveerde.

De bestreden beslissing van haar zoon stelt: betrokkene beschikt niet over voldoende middelen van bestaan zowel voor de duur van hei voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land. Dit is totaal onterecht. Verzoeker verwijst naar haar stukken 3 en 4. De echtgenoot van verzoeker is werkzaam bij C. I. in AFGHANISTAN. De loonfiche zijn duidelijk. De echtgenoot van verzoeker verdient +/- 1.000 Dollar. Dit is ruim voldoende om te overleven in AFGHANISTAN. Bovendien zal verzoeker en haar zoon in BELGIË niet in een logementshuis overnachten maar wel bij M. V. die haar garant stelt voor verzoeker en haar zoon. M. V. heeft echter haar loonfiches overgemaakt aan verzoeker die deze op haar beurt heeft overgemaakt aan de ambassade. Het is duidelijk dat M.V. met een netto-inkomen van +/- 1.400 Euro als alleenstaande wel degelijk bij machte is om verzoeker en haar zoon te onderhouden voor een periode van 30 dagen.

Het stellen dat verzoeker of haar zoon over onvoldoende middelen beschikken druist in tegen de voorgelegde stukken. De motivering is aldus niet correct.

Wat het doel betreft: verzoeker en haar zoon wensen even de ‘war-zone’ in Afghanistan te verlaten om uit te rusten. M. V. is een oude jeugdvriendin van M. V.. Beiden hebben elkaar ontmoet toen M.V. nog woonachtig was in TADZJIKISTAN. Ook verzoeker heeft nog een tijdje in TADZJIKISTAN geleefd.

Dat verzoeker zal terugkeren staat vast. Zij heeft belang bij een terugkeer. Haar echtgenoot verblijft echter nog in AFGHANISTAN. Haar echtgenoot heeft een vaste betrekking en verdient goed zijn boterham. Zoals uit de stukken blijkt beschikt het gezin over een 1.000 dollar per maand. Dit is meer dan het bestaansminimum die nodig is in BELGIË om een menswaardig leven te kunnen leiden.

Ook hier heeft de administratie een beoordelingsfout gemaakt. De feiten zijn niet correct geïnterpreteerd en beoordeeld. Daardoor is de administratie tot een onredelijk besluit gekomen.

De beslissing dient dan ook te worden vernietigd.”

2.5 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van de Verordening 562/2006/EG en naar het feit dat verzoekster onvoldoende bewijzen voorlegt die het doel en verblijfsomstandigheden in België kunnen staven, onvoldoende middelen van bestaan, band met invitatie niet aangetoond, gebrek aan toelating van ouder(s) of wettelijke voogd en geen of onvoldoende garantie op terugkeer.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden

beslissingen bespreekt en ze aldus kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* werd bereikt.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling over de visumaanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de visumaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekster betwist dat zij niet over voldoende middelen zou beschikken zowel voor de duur van het verblijf als voor de terugreis of doorreis naar een derde land. Haar echtgenoot is immers werkzaam en de loonfiches van haar echtgenoot tonen aan dat hij ongeveer 1000 dollar verdient.

Uit de bestreden beslissing blijkt de volgende motivering in verband met de inkomsten van haar echtgenoot: *“Het voorgelegde arbeidscontract en de werknemersbadge op naam van de echtgenoot van de aanvrager bewijzen niet op afdoende wijze dat de aanvrager zelf over voldoende persoonlijke en regelmatige inkomsten beschikt. Bovendien worden er geen loonfiches noch bankrekeninguittreksels voorgelegd als bewijs dat de aangehaalde inkomsten daadwerkelijk op regelmatige basis verworven worden en dat er zodoende financiële middelen zijn die ook effectief transfereerbaar zijn naar België.”*

Uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus niet dat verzoekster bij haar aanvraag loonfiches of bankrekeninguittreksels van haar echtgenoot heeft voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot over voldoende financiële middelen beschikken die transfereerbaar zijn naar België. Waar verzoekster thans de loonfiches van haar echtgenoot voorlegt, kan verwerende partij niet worden verweten er geen rekening mee te houden op het ogenblik van de bestreden beslissingen aangezien niet blijkt dat de loonfiches ter kennis waren gebracht op het ogenblik van de visumaanvraag.

Verzoekster voegt er nog aan toe dat zij en haar zoon niet in een logementshuis zullen verblijven in België maar bij haar vriendin. De loonfiches van haar vriendin tonen aan dat zij ongeveer 1400 euro verdient als alleenstaande en dat dit bedrag bijgevolg voldoende is om haar en haar zoon te onderhouden gedurende dertig dagen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de *“band met de invitante niet wordt aangetoond”*. Met haar bovenvermelde grieven weerlegt verzoekster niet het motief in de bestreden beslissing dat verzoekster niet op afdoende wijze aantoont wat haar relatie is met de ‘invitante’ noch enig bewijs voorlegt van regelmatige contacten tussen beiden.

Waar verzoekster thans stelt dat zij tot doel heeft om even de “war-zone” in Afghanistan te verlaten en uit te rusten en dat haar vriendin –een oude jeugdvriendin- is die zij heeft ontmoet toen zij nog woonde in Tadzjikistan, blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat verzoekster deze feiten uitdrukkelijk heeft vermeld bij haar visumaanvraag en blijkt aldus niet dat verwerende partij met deze feiten kon rekening houden op het ogenblik van de beslissingen.

Ten slotte stelt verzoekster dat haar terugkeer verzekerd is aangezien haar echtgenoot nog in Afghanistan verblijft en hij goed verdient.

De Raad merkt op dat de motivering in de bestreden beslissing omstandig is ontwikkeld en dat de motieven als een geheel moeten worden gelezen. Het is niet vereist dat ieder afzonderlijk motief de beslissing in haar geheel kan dragen. Verzoekster gaat slechts in op het motief in verband met de inkomsten van haar echtgenoot en de kosten van het verblijf in België. Zij gaat echter voorbij aan het motief dat verzoekster haar band met de ‘invitante’ niet heeft aangetoond, geen wettelijke toelating heeft voorgelegd van haar echtgenoot om met haar minderjarig kind naar het buitenland te reizen en niet heeft aangetoond dat haar echtgenoot inkomsten op regelmatige basis verwerft en dat er financiële middelen zijn die ook effectief transfereerbaar zijn naar België. Met de stelling dat de ‘invitante’ *“een oude jeugdvriendin”* is en dat haar terugkeer verzekerd is aangezien haar echtgenoot in Afghanistan verblijft en hij *“goed verdient”* relativeert verzoekster weliswaar het belang van deze elementen in de motivering, maar zij maakt niet aannemelijk dat het op onjuiste feitelijke gegevens is gesteund of op onjuiste of kennelijk onredelijke wijze in het geheel van de beoordeling is betrokken. Verzoekster tracht aan de hand van een aantal elementen uit de motivering een andere interpretatie te geven dan die van

verwerende partij. Dit komt neer op een vraag om de visumaanvraag aan een nieuwe feitelijke beoordeling te onderwerpen. Het komt de Raad echter niet toe, in het kader van zijn marginale toetsingsbevoegdheid zijn oordeel in de plaats te stellen van dat van de verwerende partij.

Het tweede middel is ongegrond.

2.6 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 5 van de Schengengrenscodex *juncto* het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Artikel 5.1 .c van de Schengengrenscodex waarop de beslissing is gesteund luidt als volgt:

“Voor onderdanen van derde landen gelden de volgende toegangsvoorwaarden voor een verblijf van ten hoogste drie maanden per periode van zes maanden:

a

b) (...)

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede het beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

(...)”

Verzoeker kan voor haar bestaansmiddelen verwijzen naar hetgeen werd neergeschreven bij het tweede middel. Verzoeker herhaalt dat haar echtgenoot een inkomen van 1.000 dollar heeft per maand. Gezien de levensstandaard in Afghanistan is dit veel. Verzoeker komt alleen met haar zoon zodat er zeker garanties zijn op een terugkeer. Verzoeker zal haar echtgenoot niet alleen achter laten in AFGHANISTAN. Dus er is een garantie dat verzoeker zal terugkeren.

Bovendien zal verzoeker verblijven bij haar vriendin M. V. zodat zij geen kosten heeft voor het betalen van een logementshuis. Bij een verblijf in BELGIË zijn de kosten van het logementshuis toch wel de grootste hap uit het budget. Deze koste heeft verzoeker en haar zoon niet.

Het stellen dat er geen garanties zijn op een terugkeer wegens onvoldoende financiële middelen wordt door de stukken in het administratief dossier tegengesproken.

De bestreden beslissing steunt op zich aldus op niet-afdoende, niet-pertinente en ondeugdelijke motieven.

De beslissing is aldus in strijd genomen met artikel 5.1 c van de Schengengrenscodex gezien verzoeker wel degelijk aantoont dat ze over voldoende middelen beschikt.

2.7 De Raad verwijst naar de bespreking onder het tweede middel waaruit blijkt dat het motief *“Bovendien worden er geen loonfiches noch bankrekeninguittreksels voorgelegd als bewijs dat de aangehaalde inkomsten daadwerkelijk op regelmatige basis verworven worden en dat er zondende financiële middelen zijn die ook effectief transfereerbaar zijn naar België”,* niet wordt weerlegd door verzoekster. De Raad merkt nogmaals op dat verzoekster de bestreden beslissingen als een geheel moet lezen en dat niet ieder afzonderlijk in aanmerking genomen element een zelfstandig weigeringsmotief hoeft te vormen. Het gebrek aan formele toestemming van haar echtgenoot dat zij met haar minderjarig kind naar het buitenland mag reizen en het feit dat de band met de ‘invitant’ niet op afdoende wijze is aangetoond, wordt niet betwist door verzoekster in haar verzoekschrift.

Een schending van artikel 5 van de Schengengrenscodex *juncto* het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN